

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „ELECTROLINERA” dla towarów i usług z klas 4, 35, 37 i 39 — zgłoszenie nr 9 548 884

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Josep María Adell Argiles

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny krajowy znak towarowy „ELECTROLINERA” dla towarów z klas 6, 9 i 12

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Częściowe uwzględnienie odwołania, częściowe uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów i odrzucenie w szerszym zakresie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 7 czerwca 2013 r. — Enosi Mastichoparagogen przeciwko OHIM — Gaba International (ELMA)

(Sprawa T-309/13)

(2013/C 226/31)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Enosi Mastichoparagogen Chiou (Chios, Grecja) (przedstawiciel: adwokat A. Malamis)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Gaba International Holding AG (Hamburg, Niemcy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej z dnia 26 marca 2013 r. w sprawie R 1539/2012-4;
- nakazanie OHIM i Gaba International Holding AG pokrycia własnych kosztów oraz kosztów poniesionych przez zgłaszającego wspólnotowy znak towarowy (stronę skarżącą)

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „ELMA” dla towarów z klasy 5 — międzynarodowa rejestracja wskazująca Wspólnotę Europejską nr 900 845

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Gaba International Holding AG

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny wspólnotowy znak towarowy „ELMEX” dla towarów z klas 3, 5 i 21

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 12 czerwca 2013 r. — Republika Portugalska przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-314/13)

(2013/C 226/32)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes, pełnomocnik, M. Gorjão Henriques i J. da Silva Sampaio, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności art. 1 i 2 decyzji Komisji Europejskiej C(2013) 1870 wersja ostateczna;
- Stwierdzenie, że w niniejszej sprawie nie ma zastosowania rozporządzenie (WE) nr 16/2003 (¹), a konkretnie jego art. 7 z powodu naruszenia istotnych wymogów formalnych, naruszenia rozporządzenia (WE) nr 1164/94 (²), a w każdym razie z powodu naruszenia ogólnych zasad prawnych obowiązujących w porządku prawnym UE;
- Stwierdzenie, że Komisja Europejska ma obowiązek dokonania zapłaty dłużnego salda;
- Pomocniczo:

- a) stwierdzenie przedawnienia roszczenia o zwrot wypłaconych już kwot oraz prawa do zachowania jeszcze nie zapłaconego salda;

- b) stwierdzenie obowiązku zmniejszenia korekt zastosowanych przez Komisję Europejską w związku z ewentualnymi nieprawidłowościami, które spowodowały brak zapłaty całego salda i brak zwrotu wszystkich wydatków wypłaconych po 3 czerwca 2003 r., lecz zafakturowanych pomiędzy czerwcem 2002 r. a lutym 2003 r.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy: bezprawność rozporządzenia (WE) nr 16/2003 z powodu naruszenia istotnych wymogów formalnych i naruszenia nadrzędnego hierarchicznie przepisu.

Rozporządzenie (WE) nr 16/2003 jest niezgodne z prawem ponieważ nie zostało przyjęte przez kolegium komisarzy zgodnie z procedurą uprawnienia, procedurą pisemną, ani też zgodnie z inną procedurą uproszczoną zgodnie z regulaminem wewnętrznym Komisji Europejskiej, ⁽³⁾ w brzmieniu obowiązującym w dacie przyjęcia rzeczonoego rozporządzenia, ani nie jest zgodne z przepisem art. 18 regulaminu wewnętrznego Komisji w brzmieniu obowiązującym w chwili jego przyjęcia, w zakresie, w jakim Komisja dokonuje wykładni art. 7 rozporządzenia (WE) nr 16/2003 w sposób sprzeczny z rozporządzeniem (WE) nr 1164/94.

- 2) Zarzut drugi: naruszenie przepisów europejskich dotyczących kwalifikowalności wydatków

Zaskarżona decyzja narusza właściwe przepisy prawne traktatu, w szczególności w zakresie tego, czy wydatki zapłacone po i w trakcie okresu kwalifikowalnego, pomimo że nie były przedmiotem wcześniejszej faktury, stanowią wydatki kwalifikujące się do finansowania europejskiego.

- 3) Zarzut trzeci: naruszenie zasad uzasadnionych oczekiwań, pewności prawa i związania administracji wcześniejszymi decyzjami

Komisja Europejska dotychczas miała utrwaloną praktykę w zakresie wykładni spornego przepisu w kierunku bronionym przez Republikę Portugalską

Wykładnia ta pochodziła z uprawnionych źródeł Komisji Europejskiej i została podana do wiadomości Republiki Portugalskiej, podobnie jak i do wiadomości innych państw członkowskich, a jej treść była wyraźnie takiego rodzaju, że Republika Portugalska mogła słusznie oczekiwać, że zostaną zakwalifikowane faktury otrzymane wcześniej i zapłacone po tym, jak kompletny wniosek wpłynął do Komisji Europejskiej.

Narzućenie wykładni obecnie bronionej przez Komisję w sposób oczywisty narusza zasadę pewności prawa poprzez

nałożenie istotnych ciężarów finansowych na Republikę Portugalską, przy czym wykładnia ta nie jest oczywista ani precyzyjna.

- 4) Zarzut czwarty: naruszenie zasady proporcjonalności

O ile prawdą jest, że zgodnie z art. H załącznika II do rozporządzenia ((WE) nr 1164/94 Komisja Europejska może dokonywać korekt finansowych, jakie uzna za konieczne, co może oznaczać całkowite lub częściowe zawieszenie pomocy przyznanej na projekt, to jednak instytucja ta jest zobowiązana przestrzegać zasady proporcjonalności z uwagi na okoliczności konkretnego przypadku, podobnie jak i uwzględnić rodzaj nieprawidłowości oraz zakres możliwego wpływu finansowego ewentualnych braków systemu zarządzania lub kontroli. W tym znaczeniu niezrozumiałe jest, jak można było całkowicie znieść przyznana pomoc, skoro korekta w wysokości 100 % ma zastosowanie jedynie wówczas, gdy braki w systemie zarządzania i kontroli są tak istotne, lub stwierdzona nieprawidłowość tak poważna, że stanowią one całkowite naruszenie zasad wspólnotowych, co czyni wszystkie wypłaty niezgodnymi z prawem.

Trudności interpretacyjne przemawiają za złagodzeniem, co zawsze powinno być uwzględniane przez Komisję Europejską. Z uwagi na opisane okoliczności, istnieją mniej restrykcyjne środki — na przykład zastosowanie zmniejszonej stawki, lub nawet brak zastosowania jakiegokolwiek korekty — które osiągnęłyby zamierzony cel.

- 5) Zarzut piąty, pomocniczy: przedawnienie

W każdym razie, wydatki dokonane przed dniem 3 czerwca 2003 r. są już przedawnione, ponieważ ostatnia faktura jest z dnia 28 lutego 2003 r., to jest trzy miesiące i dwa dni przed odnośną datą.

Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 2988/95 ⁽⁴⁾ z dnia 18 grudnia, termin przedawnienia dla dochodzenia roszczeń wynosi cztery lata liczone od dnia dokonania nieprawidłowości.

(1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 16/2003 z dnia 6 stycznia 2003 r. ustanawiające specjalne szczegółowe zasady dla wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1164/94 w zakresie kwalifikowania wydatków w kontekście środków częściowo finansowanych przez Fundusz Spójności (Dz.U. L 2, S. 7).

(2) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1164/94 z dnia 16 maja 1994 r. ustanawiające Fundusz Spójności (Dz.U. L 130, s. 1).

(3) Dz.U. L 308 z 8.12.2000, s. 26.

(4) Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 312, s. 1).